

SUPLEMENT

LI 115-abril 12

LLUITA
INTERNACIONALISTA

1 de Maig a Regueb

(Tunísia)

**En
solidaritat**

amb Síria!!

Per la reconstrucció de la IV Internacional

En resposta al manifest
de solidaritat internacional (*)

Carta des de Homs

Germans lliures de l'organització Lluita Internacionalista:

Hem rebut la vostra carta solidària enmig dels grans sofriments que pateix el poble siríà combatent i la sang abocada pels seus herois tots els dies en l'altar de la llibertat. Malgrat l'horror de la tragèdia, les vostres paraules arriben per guarir les nostres ferides i fan que no ens sentim sols en aquest món la consciència dormida del qual hem perdut l'esperança de despertar i en el qual els règims i governs no reaccionen a l'olor de la sang sinó solament al del petroli.

L'anhel humà de llibertat i dignitat és un instint universal que no reconeix distincions de religió, nacionalitat o raça. Per això, la solidaritat dels pobles del món en la seva lluita contra els sistemes repressius i tirànics és una necessitat per garantir un futur millor a la humanitat.

Ha passat un any des que va començar nostra gloriosa revolució i el poble siríà ha ofert desenes de milers de màrtirs, ferits, detinguts i refugiats, un esforç per aconseguir drets fonamentals que no haurien de ser qüestionables al segle XXI; el que el nostre combatiu poble pretén és el derrocament del règim despòtic hereditari i il·legítim i l'establiment en el seu lloc d'un sistema democràtic que garanteixi la llibertat, la dignitat, la justícia i la igualtat a tots els sirians. Després de la renúncia dels governs del món a oferir qualsevol classe de suport efectiu i real per alleujar l'horror de la catàstrofe humanitària que ha provocat el règim terrorista del-Rostiu amb la seva conducta bàrbara i sagnant, apostem per la mobilització de la societat civil, de les organitzacions ciutadanes i els partits d'inspiració democràtica de tot el món per recolzar a l'afligit poble siríà que no oblidaran als quals estan al seu costat en la desgràcia.

Comprentent la posició històrica adoptada pels corrents d'esquerra al llarg del món enfront de les polítiques capitalistes occidentals, us cridem a no deixar-vos enganyar per les declaracions i consignes buides llançades aquí i allà, doncs el règim d'Al-Assad no té gens que veure de fet amb el pensament de l'esquerra, com ho demostra el que hagi legalitzat corruptes empreses monopolistes lligades a la família del president mentre els governs occidentals no oferien cap suport real al maltractat poble siríà, al que han deixat solament en la matança sense donar-li una altra cosa que promeses. Reiterem el nostre agraïment i el nostre reconeixement a la vostra posició humana, aspirant a aconseguir un major grau de coordinació i de solidaritat i de suport fins a obtenir la victòria de la nostra justa causa.

Per la unitat dels lliures del món.

Síria, Homs, 14-03-2012

Consell de la Revolució de la regió de Homs.

(*) "Al poble siríà que lluita contra la tirania" publicat en LI 114

Declaració del CEI (LI-FO)
amb motiu de la Trobada

L'ONU i Bashar

La segona trobada dels "Amics de Síria" se celebra l'1 d'abril a Istanbul, Turquia. Encapçalat pels EUA, la UE, la Lliga Àrab i Turquia, el grup anomenat "Amics de Síria" es va constituir després del veto de Rússia i la Xina a l'ONU a la resolució de condemna a Síria, i va tenir la seva primera reunió el febrer passat a Tunísia.

Els països imperialistes i els seus col·laboradors regionals que conformen els anomenats "Amics de Síria", van ser els primers sorpresos per l'esclat de les revolucions àrabs. En la primera fase de les revolucions van donar el seu suport als dictadors que eren els seus aliats fidels; però així que van comprovar que les dictadures no podien aturar la revolució, van començar a fer veure que donaven suport a les revoltes. En realitat, intentaven mantenir-les sota el seu domini. El procés revolucionari a Síria suposa un nou exemple en la mateixa línia. Després del començament de la revolta a Síria, l'imperialisme esperava que el règim de Assad controlés la situació.

El veritable objectiu dels falsos "Amics de Síria", sota el lema d'aturar les matances o de l'ajuda humanitària, és restablir l'ordre al país i robar la revolució al poble. La por que sent l'imperialisme a la revolució queda reflectida en les paraules del primer ministre britànic, David Cameron, que va afirmar que "la millor via per acabar amb la violència a Síria seria un canvi de Govern sense Assad, i no una revolució des de baix".

Aquesta estratègia de l'imperialisme de "construcció democràtica ordenada" en realitat pretén de sufocar la revolució amb petits canvis en el règim sense tocar-lo en la seva essència. L'acord de sis punts entre el representant de l'ONU i el règim assassí de Bashar és avui una realitat. Aquest acord no contempla la sortida de Bashar ni el càstig als repressors.

d'Istanbul dels falsos amics de Síria

r contra la revolució Siriana

L'acord deixa al descobert la política de l'imperialisme, que no és una altra que acabar amb la revolució. Fins a aquest moment l'imperialisme no veu les condicions suficientment madures per fer una intervenció militar, però després de més d'un any es veu clarament que el que pretén és acabar amb la revolució.

El Govern turc, organitzador de la trobada, va assumir una actitud bastant activa des del principi del procés sirí. Abans de les revoltes, Síria i el règim d'Assad tenien una

per poder jugar un rol important en l'era post-Assad.

El Consell Nacional de Síria (CNS), una coalició pro-imperialista i burgesa formada pels Germans Musulmans i corrents liberals, s'ha construït sota el control de Turquia i l'imperialisme. El Govern turc va allotjar als comandants de l'Exèrcit Lliure de Síria (ELS) i els va ajudar amb diners i armes – encara que no ho reconegui oficialment. Va donar suport a les sancions econòmiques contra Síria i va acollir

Mentrestant, la revolució siriana, que ja ha complert el seu primer any, travessa un moment molt difícil. Les masses, que lluiten sota una matança i sota la repressió violenta del règim, tot i que han pogut derrotar l'estratègia de la dictadura d'aixafar la revolució a sang i foc, no han arribat fins el punt de poder acabar amb ell. La falta d'una intervenció activa de la classe obrera en la revolució i la manca d'una direcció política revolucionària crea una situació d'empat i fa que els que busquen la sortida en una intervenció de l'imperialisme guanyin terreny dins de l'oposició. Si l'oposició siriana acceptés el pla de l'ONU i del règim assassí de Bashar, només podríem anomenar-los traidors.

En aquestes condicions la responsabilitat de les organitzacions obreres i del moviment socialista internacional en la solidaritat amb la Revolució siriana assumeix una importància determinant. La construcció de comitès de solidaritat amb la Revolució siriana; la cooperació d'aquests comitès de solidaritat amb els Comitès Regionals de Coordinació, que són autoorganitzacions de masses que lideren les mobilitzacions; el subministrament d'armes, munició i material de sanitat a les forces revolucionàries; tot això donaria un impuls enorme a la Revolució siriana.

Per contrarestar la intervenció dels Falsos Amics de Síria i per ajudar a avançar a la Revolució siriana, els veritables amics del poble sirí han d'ocupar l'escenari.

*24 de març 2012,
Comitè d'Enllaç Internacional*

importància estratègica per a Turquia, en el seu projecte de penetrar als mercats d'Orient Mitjà i d'augmentar el seu pes polític a la regió. Per això, l'esclat revolucionari va fer sonar les alarmes a Ankara i en un primer moment el Govern turc va donar suport al règim d'Assad actuant com un conseller per al dictador. Però quan li va quedar clar que el règim no podria controlar la revolta i que les intervencions diplomàtiques no donarien resultat, amb la crida de l'imperialisme que Assad es retirés, el govern turc va canviar la seva política i va assumir una posició activa per facilitar la derrota del règim

al seu territori els refugiats sirians. El Govern turc va dur a terme aquesta intervenció en nom de la democràcia i els drets humans, i argumentant que no podia quedar-se quiet davant la repressió i violència del règim sirí. Però alhora seguia reprimint de manera brutal i permanent el poble kurd dins de les seves fronteres, detenint milers d'activistes polítics kurds sota l'acusació de "terroristes". No pot donar lliçons de democràcia un govern que no les compleix. En canvi, sí que és un exemple de com negociar amb els militars colpistes i assassins. I aquest exemple és el que Erdogan vol per a Síria.

Tots contra la revolució siriana

Després de més d'un any de revolució, apareix un pla de pau internacional que ni tan sols planteja, com reclamen les protestes salvatgement reprimides, que Baixar abandoni el poder. El pla de l'ONU -que compta amb el suport de les grans potències, la Lliga Àrab, la Xina, Rússia, i l'Iran- és el que pretén acabar amb la formidable mobilització del poble siríà, després d'un any amb més de 10.000 morts, bombardejos, matances per part de Baixar i un règim afeblit que no acaba de caure. Aquest pla els uneix a tots: els assassins de Baixar, els assassins de l'Iraq, els assassins de Barhein i els assassins de Palestina. Baixar vol parar la revolució com sigui, l'imperialisme també. Aquest pla de pau de l'ONU no és una resolució del consell general, no té rang de llei, és una recomanació, per això fixa el 10 d'abril la data límit per complir amb la retirada militar. Mentre veiem les dues parts acusant-se mútuament d'incomplir l'acord i demanant garanties de que l'altre part el complirà. A Baixar li donen de termini fins al 10 d'abril, perquè segueixi assassinant el 4,5,6,7,8,9 d'abril les forces de l'oposició de l'interior que surtin a la lluita aquests dies.

Baixar assassina i accepta el pla de l'imperialisme

Des que va començar la revolució a Síria, la política del règim de Baixar ha estat la repressió: 10.000 morts, milers de detencions i una onada de refugiats cap al Líban, Jordània i Turquia. El règim sempre ha mantingut que era víctima d'una agressió externa de mercenaris armats fins a les dents i responsabilitza de les morts grups terroristes finançats per l'imperialisme. Una mentida com aquesta només sortir del cap d'un tirà.

L'aixecament del poble siríà es

basa en la falta de llibertats, en la desigualtat i en la misèria. Un poble siríà que s'alça amb tota la raó del món contra un estat de setge permanent, contra un règim que no permet el dret reunió, a vaga, a manifestació i que no reconeix el dret del poble kurd a expressar-se en el seu idioma; contra un poder que passa de pare a fill com en les millors dinasties borbòniques.

Un poble siríà que s'aixeca contra la màfia familiar econòmica i militar que controla tots els sectors claus de l'economia: l'empresa de telefonia mòbil, l'única televisió privada, les aerolínies, els bancs... Una màfia que viu a cos de rei, com el millor emir, mentre el poble cobra 200 euros al mes (qui treballa), amb un 40% d'atur i moltes zones del país gairebé en la misèria.

El règim siríà des del primer moment ha tingut clar que la seva política era la mà de ferro i donar la culpa del que passa a l'islamisme radical i a la conspiració estrangera per perpetuar el seu poder polític i econòmic. Aleshores, ¿perquè accepta el pla de pau de l'imperialisme? Perquè el pla preveu aturar tota la violència, inclosa la dels rebels sirians, i en primer lloc de l'Exèrcit Lliure de Síria i després la del propi poble siríà, si decideix donar-hi suport. És un pla de pau: la pau dels cementiris.

L'imperialisme té més por a la revolució Siriana que a Baixar

Des de l'inici de les revolucions

en el nord d'Àfrica, l'imperialisme ha intentat controlar-les perquè no surtin del seu marc i de la seva tutela política. La seva prioritat ha estat desactivar el seu contingut revolucionari: a Tunísia donaven suport a Ben Ali i avui estan amb els islamistes d'Ennahda; a Egipte primer a Mubàrak i avui a la junta militar; a Líbia abans van estar amb Gadafi i després amb el Consell Nacional de Transició (CNT); a Bahrain van donar suport a la invasió de l'Àrab Saudita que va aixafar la revolució, al lemen tutelien un canvi negociat semblant al que volen fer a Síria.

Les reivindicacions dels pobles no són el que s'ha aconseguit a Tunísia, ni a Egipte, Bahrain o Líbia. El poble es va aixecar contra la dictadura i contra la misèria i això no ho pot solucionar l'imperialisme, perquè el seu negoci econòmic a la zona està per sobre de tot.

A Síria sempre hi ha hagut tensions entre l'imperialisme i el règim dels Asad. Però aquest règim és el que va garantir a l'imperialisme estabilitat a la zona, sobretot a la frontera nord d'Israel. Després de la caiguda de Gadafi, tothom va dir que el proper seria Síria: la realitat és que un any després, ningú ha fet res contra Baixar malgrat les múltiples crides perquè s'intervinguí.

L'imperialisme li té més por a una revolució popular a Síria que al règim de Baixar: si a Líbia va intervenir amb els seus exèrcits va ser per posicionar-se políticament, però a Síria no vol repetir la jugada. Si

Els sis punts del plan Annan acceptat por Baixar

- 1.- Obertura d'un procés polític que inclogui les aspiracions i preocupacions del poble siríà.
- 2.- Cessament de tot tipus de violència i de totes les parts vigilat per Nacions Unides.
- 3.- Garanties a l'accés de l'ajuda humanitària.
- 4.- Alliberament dels presos polítics empresonats de forma arbitrària.
- 5.- Llibertat per al treball dels periodistes en tot el país.
- 6.- Respecte de les autoritats a la llibertat d'associació i manifestació pacífica.

intervinguessin militarment, la resposta immediata del poble seria armar-se i això no és una solució per a l'imperialisme, sigui dels Estats Units, d'Europa o de Turquia, perquè significaria que un poble estaria armat a escassos quilòmetres d'Israel. Ens podem imaginar una guerra entre dos bàndols en un país amb 750.000 refugiats palestins armats?. El mateix podríem dir del cas dels kurds, massacrats per l'Iraq, l'Iran, Turquia i Síria: armar al poble kurd seria tirar pedres contra la teulada d'Erdogan. La presència a la zona de l'Iran i Hezbola també ha descoratjat una intervenció militar imperialista.

Per molt que no els agradi Baixar, menys els agrada la revolució i per això l'imperialisme ha jugat a deixar que el moviment s'esgotés abans de presentar aquest pla de pau. Un pla que no contempla la sortida de Baixar i que com a molt preveu l'entrada dels cascots blaus de l'ONU per garantir l'estabilitat a la zona. La reunió dels amics de Síria primer a Tunísia i després a Istanbul deixa blanc sobre negre que la seva política no és la intervenció militar contra el règim, sinó el pla de pau. I en aquesta mateixa reunió tots reconeixen al Consell Nacional Sirià com a representant del poble siria.

La Xina, Rússia, l'Iran accepten el pla de pau de l'imperialisme

La Xina i Rússia després de vetar una resolució de l'ONU sobre Síria a principis del mes de febrer, ara voten a favor, i Iran també li dóna suport. L'únic canvi entre les dues resolucions és que en la primera l'ONU no exigia el desarmament dels opositors a Baixar. Tenien por que la revolució canviï el seu estatus a Síria: Rússia té una base militar en el port siria de Tartus i massa negocis econòmics amb Damasc. Quan parlem d'intervenció estrangera a Síria la primera que denunciem és la de Rússia. La Xina manté excel·lents relacions econòmiques i polítiques amb Síria. Des del primer moment de la revolució han subministrat armes –juntament amb l'Iran– a l'exèrcit de Baixar, han donat suport a la dictadura contra el poble siria. Són règims menyspreables, tant el de Putin com el xinès, que reprimeixen amb duresa als treballadors i al seu poble.

En el cas iranià des del principi es va posicionar contra la revolució siriana perquè deien que el veritable

De dreta a esquerra: "Divendres del Consell Nacional em representa" (07/10/2011), "Divendres de l'Exèrcit Siria Lliure em protegeix" (25/11/2012), "Divendres de la diferència entre la representació i la protecció" (??/2012)". Kafarnabel ocupada, 06/03/2012

objectiu era l'atac d'Israel i els EUA contra l'Iran. I que per això s'havien de treure del mig al seu aliat siria i a Hezbolà en el Líban. Han arribat fins i tot a parlar del començament d'una tercera guerra mundial a la zona, però també accepten el pla de pau de l'ONU. Els interessos econòmics i polítics dels detestables governs xinesos, rus i iranià estan per sobre del poble siria: la seva prioritat és assegurar els seus negocis, i per això han d'aturar la revolució encara que hagin d'acceptar el pla de pau de l'ONU.

El Consell Nacional Siria

El Consell Nacional Siria (CNS), dominat pels Germans Musulmans, ha aconseguit a la reunió d'Istanbul dels falsos amics de Síria el reconeixement com a representant de tots els sirians. La seva política sempre s'ha inclinat cap a l'opció de la intervenció estrangera, que reclamen en públic i sense reserves. El CNS diu que accepta el pla de pau de l'ONU perquè quan l'exèrcit de Baixar torni a les casernes el poble siria seguirà manifestant-se pacíficament fins que el règim caigui. El que no diu el CNS és que el pla de pau demana que es desarmi l'Exèrcit Lliure de Síria.

El CNS no s'ha guanyat la representació dels sirians en la lluita; se l'ha guanyat als despatxos de Turquia i d'EUA. Fins i tot l'oposició kurda no està representada en el CNS: ningú coneix la seva composició exacta i molts critiquen que no té relació amb l'oposició de l'interior. L'elecció de les consignes per a les manifestacions dels

divendres es realitza a través de facebook –sistema ben poc democràtic ja que és inabastable per a molts sirians de l'interior incomunicats sota els atacs de l'exèrcit– i els últims divendres s'han centrat en una crida a la intervenció militar com a Líbia, encara que cada vegada està més clar que no serà així.

El CNS s'aferra al pla de l'imperialisme per acabar amb la revolució. En el millor dels casos, com al lemen, pot ser que Baixar acabi marxant com va fer Sàleh, però sense tocar el fonamental de les forces armades i sense castigar els assassins dels 10.000 morts a mans de l'exèrcit i els serveis de seguretat.

Un dels aspectes més negatius del CNS és el silenci que manté davant les amenaces d'Israel i els EUA al règim dels *ayatolàs* d'Iran. Si correctament denuncia l'Iran com a còmplice de Baixar no hauria de tenir cap dubte a denunciar les amenaces del sionisme i els EUA.

Falta per veure què diu el poble siria. L'amenaça de guerra civil si no s'accepta el pla de pau la utilitzen tant el règim com el CNS per als seus propis objectius. Fins ara el poble siria no ha estat capaç de derrocar el règim, i el règim tampoc ha estat capaç d'acabar amb la revolució. Només la lluita del poble siria pot fer saltar per l'aire aquest pla de pau i això només és possible cridant a la lluita armada de les masses contra el règim, una lluita armada duríssima i de llarg abast, com la del Vietnam o a Nicaragua i això és el que tothom vol evitar.

“Els palestins a Síria tenim los mateixos drets: podem anar a la universitat o entrar a la presó per raons polítiques”

Amer va haver de sortir de Síria una vegada que comença la repressió de règim de Bashar en els camps de refugiats palestins.

LI: Parla'ns dels palestins refugiats a Síria.

A: A Síria hi ha 750.000 palestins, que estan en 13 camps de refugiats (7 a Damasc, 1 a Deraa, 1 a Homs, 1 a Latakia, 2 a Alep i 1 a Hama). Hi ha un Comitè de Refugiats Palestins i Àrabs que pertany al govern siríà. La llei 260 de 1956 diu que els palestins residents a Síria tenen els mateixos drets que els sirians. També hi ha l'Exèrcit d'Alliberament Palestí, que té comandaments palestins però que depèn de l'exèrcit siríà.

LI: El règim siríà passa per ser un ferm defensor de la causa Palestina. Almenys, això diuen.

A: El règim siríà és un aliat de tots contra tots, en 1980 grups de Fatah estaven a les presons sirianes, fins la mort d'Arafat. El propi Arafat és buscat pel règim siríà, Georges Habash l'històric dirigent del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (FPLP) va estar empresonat a Saidnaya. El règim siríà no dona suport als palestins, sinó que utilitza aquest paper per als seus propis interessos. Ha estat aliat de Hamas pels seus interessos amb Iran. Al Líban va fer una matança al camp de refugiats palestins de Tal Alzaatar i a Síria les batudes i detencions de membres de Fatah han estat constants, fins al punt que estava prohibit penjar fotos i retrats d'Arafat.

LI: En quin moment s'impliquen els refugiats palestins en la revolució siriana?

A: Senten la mateixa indignació

que els sirians i comencen a manifestar-se contra Baixar en les protestes que feien els sirians a Damasc. A l'abril de 2011, quan l'exèrcit de Baixar va començar a assetjar Deraa, els refugiats palestins van enviar ajuda a la zona i van ser assassinats 5 palestins. El règim de Baixar mou fitxa per recuperar la confiança dels palestins i el 15 de maig, dia de la Nakba, (els palestins aquest dia protesten per l'èxode i la creació de l'estat d'Israel 15 de maig de 1948) impulsa una marxa per reivindicar el territori dels Alts del Golan, ocupat per Israel, després de 30 anys sense haver fet res per recuperar-lo. Els palestins hi donen suport sense dubtar-ho i en saltar la tanca i entrar al territori ocupat, l'exèrcit sionista assassina

25 persones. El cosí de Baixar, Rami Makluf, declara aleshores que la seguretat de la frontera d'Israel aquesta lligada a l'estabilitat del règim siríà. La indignació dels refugiats palestins creix el dia del funeral perquè se senten utilitzats per Baixar.

LI: I és aleshores quan comencen les manifestacions en els camps de refugiats contra Baixar?

A: No, repeteixen la mateixa jugada que el dia de la Nakba el 5 de juny dia de la Naksa (que commemora la derrota de la guerra dels sis dies), però aquesta vegada el règim utilitza el Front Popular-Comandament General (FPAP-CG) palestí d'Ahmed Jibril i a l'empresari palestí Yaser

Ibid. Manifestació exigint el fi de la violència

Qashlaq del Moviment Palestina Lliure, els dos lligats al règim siria. Tornen a organitzar una marxa als Alts del Golan, amb autobusos. Els refugiats palestins del camp d'Alyarmuk a Damasc fem una campanya advertint de la utilització per part del règim després de les paraules de Rami Makhluf. El resultat és de 30 palestins assassinats per l'exèrcit sionista, 12 d'ells del camp de refugiats de Alyarmuk. En els funerals dels assassinats per Israel es fa una manifestació contra el règim siria i de rebuig a Ahmed Jibril i Yaser Qashlaq, a la qual assisteixen 150.000 persones. Després de l'enterrament es marxa en manifestació davant les oficines del FPAP-CG i abans d'arribar desapareixen contra els manifestants: les bales no vénen de l'exèrcit siria sinó del FPAP-CG. Els enfrontaments es perllonguen entre les 4 de la tarda

una cosa sí que fem cas al règim: que això ha de ser solucionat entre palestins i aquella mateixa tarda es crema l'edifici del FPAP-CG palestí que dona suport a Baixar. El que no compleix altre cop és Baixar, que no ens deixa solucionar les coses entre palestins: des d'aquell moment la seguretat dels camps de refugiats palestins és conjunta entre l'exèrcit siria i el FPAP-CG. A partir d'aquí s'imprimeix un segell palestí a la protesta. Es generalitza la repressió contra els activistes i alguns van haver de sortir de Síria per les amenaces.

LI: I que més ens pots explicar de la repressió de Baixar contra els camps de refugiats palestins?

A: El 15 d'agost vaixells de l'armada Síria bombardegen el camp de refugiats d'Al Ramel a

desitjos del poble siria; l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) condemna l'atac de Baixar als camps de refugiats; Hamas al principi no té una postura clara, perquè les seves oficines estan dins de Síria, però a poc a poc es van distanciant i fa poc Haniyeh, el primer ministre de Gaza i dirigent de Hamas, diu públicament que dona suport a la revolució Síria. El Front Popular per a l'Alliberament de Palestina (FPAP) i el Front Democràtic per a l'Alliberament de Palestina (FDAP) estan en contra i diuen que tot és una conspiració occidental i d'Israel. Podem dir en general que a Gaza s'està amb la revolució i que Cisjordània està molt dividida. Jo aprofito aquesta entrevista per dir als palestins en general i als líders polítics que no volen veure la realitat de Síria que reclamin la responsabilitat de Baixar en les morts palestines i que donin suport a la lluita del poble siria. El que passa a Síria no és responsabilitat del nostre enemic israelià, sinó del dictador i el seu règim polític.

LI: Que més vols explicar Amer?

A: Al principi de l'entrevista he dit que els refugiats palestins tenen a Síria els mateixos drets que els sirians: podem entrar a la universitat però també podem entrar a la presó per raons polítiques. Vull destacar que la lluita dels palestins a Síria és doble, d'una banda contra el règim siria i d'altra banda contra els palestins aliats del règim siria.

LI: Nosaltres no ho creiem però Castro, Chávez, Hezbol-la i gent honesta de l'esquerra diu que esteu controlats per Israel.

A: No, Israel pot controlar al President de l'Autoritat Nacional Palestina, Abu Mazen, però mai ho aconseguirà amb el poble palestí. Jo sóc conscient que l'OTAN i l'ONU no han fet més que donar suport al domini d'Israel i que no ens han ajudat tampoc a Síria, ells busquen els seus interessos i nosaltres els nostres, acabar amb una dictadura injusta, que en molts casos ens tracta igual que Israel. En tot cas, el que queda molt clar és que l'únic que ha garantit la frontera amb Israel durant 30 anys ha estat el règim dels Asaad.

i les dues de la matinada i l'exèrcit siria no hi intervé: el resultat és de 14 morts i 40 ferits. L'endemà les forces de seguretat entren al camp de refugiats i posen controls, tenen una llista amb els noms dels activistes que van organitzar l'acte de protesta per detenir-los.

El pitjor de tot és que el règim siria diu que els "provocadors" són un grup finançat pel Mossad per crear el caos i que el problema s'ha de resoldre entre palestins. La indignació creix entre nosaltres, ningú pot dir que els refugiats palestins que en alguns casos van perdre tot el que teníem als territoris ocupats per Israel l'any 1948 som agents del Mossad. I és aquí quan s'estenen les protestes a d'altres camps de refugiats palestins. En

Latakia i tothom ha de fugir. Des de l'inici de la revolució hi ha 106 palestins morts per les tropes de Baixar, i a aquests cal afegir els de les dues marxes dels Alts del Golan. Una altra de les maniobres que fa el règim és intentar utilitzar a l'Exèrcit d'Alliberament de Palestina per reprimir la revolta, però els seus comandaments, a títol individual s'hi neguen, arran d'això són assassinats quatre dels seus membres, el més conegut de tots el coronel Rida al Khadra, de les forces del Hittin.

LI: I quines repercussions té això a Palestina?

A: L'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP) emet un comunicat en suport als

1 de Maig a Regueb (Tunísia)

Crida a una reunió internacional en solidaritat amb la revolució siriana

Fa més d'un any que van començar les revolucions en el nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, que van esclatar a Tunísia i es van estendre per tota la zona fins a arribar a Síria. Enrere han Ben Ali, Mubàrak, Gadafi i les seves dictadures ferotges, que tenien el suport de la Unió Europea i Estats Units. La revolució viu un dels seus moments més crítics amb el que està succeint a Síria. Bashar no para d'assassinar al seu poble mentre les grans potències mundials volen treure partit al seu favor d'aquesta situació. És per aquest motiu que des de la solidaritat amb el poble siríà que pateix una brutal dictadura i de la denúncia d'aquestes potències que volem fer una crida a totes les organitzacions polítiques, sindicals, etc. per organitzar una reunió a Regueb el primer de maig amb la intenció de debatre l'actual situació a Síria i l'organització d'una campanya de solidaritat amb la revolució siriana.

No és casual que aquesta reunió la vulguem dur a terme a Regueb. Fa poc més d'un mes, els autodenominats amics de Síria van triar Tunísia per donar vergonyosament el seu suport al pla imperialista a Síria. Aquests no són amics de Síria, són els mateixos que van sustentar amb els seus diners i les seves armes a Ben Ali i tots els dictadors de la zona i ara que el poble s'aixeca volen per tots els mitjans acabar amb aquestes revolucions i treure partit d'elles al seu favor, no a favor dels pobles. Contra aquesta política volem impulsar una trobada internacional d'organitzacions que donin suport a la revolució i al poble siríà en la seva legítima lluita, sense llançar-la a les urpes de l'imperialisme.

Fem una crida internacional a participar a Regueb d'aquesta iniciativa l'1 de maig, l'objectiu és deixar ben clar el nostre suport a la revolució Siriana i la denúncia a la intervenció imperialista. Triem el primer de maig com a data simbòlica per als treballadors del món.

La crida a la reunió internacional a Regueb és recolzada per:

U.G.T.T (Unió General de Treballadors de Tunísia).

Lluita Internacionalista (Estat espanyol)- Comitè d'Enllaç Internacional- CEI

Associació civil diàleg de Regueb (Tunísia).

Associació Fidels a les famílies dels màrtirs i dels ferits de la revolució (Regueb).

Front Obrer (Turquia)- Comitè d'Enllaç Internacional- CEI

Programa:

Diumenge 29 d'Abril: Recepció dels convidats i trobada amb els familiars i ferits de la revolució.

Dilluns 30 d'Abril: Reunió de treball entre els militants, representants de la UGTT, dels partits polítics i associacions que donen suport al poble siríà.

Dimarts 1 de Maig: Mítting públic amb la participació de les organitzacions i manifestació de suport al poble siríà.

